

Zendingsberichten voor kinderen
Tweede kwartaal 2021
Inter-Amerika Divisie

Begrijp je het?

Haïti, 3 april

Maxo Dorlis (40)

De veertienjarige Maxo vond het fijn om elke namiddag in de Bijbel te lezen. Dan zat hij in zijn met gras begroeide achtertuin van zijn huis in de hoofdstad van Haïti, Port-au-Prince. Hij hield van de Bijbelverhalen, vooral van het verhaal over Mozes en de Tien Geboden.

Op een dag zag de twaalfjarige Natasha dat Maxo aan het lezen was. 'Begrijp jij de Bijbel?', vroeg ze. 'Ja', zei hij. Hij nodigde haar uit om de Bijbel samen te bestuderen. Hij wist dat Natasha adventist was en op een andere dag naar de kerk ging dan hij. Hij dacht dat een gezamenlijke studie van de Bijbel haar er wel van zou overtuigen om op zondag met hem naar de kerk te gaan. 'Oh, ik zou het heel leuk vinden om de Bijbel met jou te bestuderen!', zei Natasha. 'Het lijkt me fijn om met jou te delen wat ik van de Bijbel weet'.

Maxo en Natasha spraken af dat ze de Bijbel drie keer per week zouden bestuderen. Na een maand was Maxo ervan overtuigd dat de zaterdag en niet de zondag Gods sabbat was. In de Bijbel wees Natasha hem op 86 verzen waarin wordt verteld over de sabbat van de zevende dag. Maxo vroeg zijn dominee waarom hun kerk de zondag vierde. 'Weet u waar ik het in de Bijbel kan vinden dat de zondag de sabbatdag is?', zei hij terwijl hij zijn zwarte Bijbel in de hoogte hield. De predikant kon geen verzen noemen waarin stond dat de zondag de sabbat is. 'Ja, de zondag is de eerste dag van de week', gaf de dominee toe. 'Maar Jezus werd op zondag uit de dood opgewekt en daarom vieren we die dag als de sabbat'.

Maxo opende zijn Bijbel en wees de predikant op de 86 verzen over de sabbat van de zevende dag. De dominee stond versteld. 'Ik ben predikant en ik zie deze verzen nu voor het eerst', zei hij. 'Hoe kom je eraan?' 'Mag ik aankomende zondag in de kerk over deze verzen vertellen?', vroeg Maxo. 'Nee!', riep de predikant uit. 'Jezus stierf aan het kruis en werd op zondag uit de dood opgewekt. Einde gesprek!' De volgende zondag ging Maxo niet naar de kerk met zijn familie. Hij bleef de Bijbel bestuderen met Natasha. Hij at geen varkensvlees, garnalen en ander onrein voedsel meer. Ook dronk hij geen bier meer met zijn vrienden.

Natasha nodigde hem uit om naar de Adventkerk te komen. 'Misschien volgende week', antwoordde Maxo. Hij was het niet gewend om op zaterdag naar de kerk te gaan. Maar op een sabbat besloot hij op haar aanbod in te gaan. Om de kerk te bezoeken, moest hij spijbelen van school. In Haïti moeten kinderen op zaterdag ook naar school. Hij zei er niets over tegen zijn moeder, omdat hij bang was dat ze hem anders tegen zou houden. Hij stopte zijn pak in zijn rugtas. Onderweg naar de kerk liep hij de wc van een restaurant in en kleepte zich om. Daarna ontmoette hij Natasha en gingen ze samen naar de kerk.

De eredienst was nieuw voor Maxo. 'Ik begrijp het niet', zei hij na afloop tegen Natasha. 'Jullie spelen geen harde muziek en jullie zingen en preken ook anders. Ik vind het mooi hoe jullie het doen.' De volgende sabbat kwam Maxo weer en de sabbat daarop weer. Op 22 september, 1995, werd de inmiddels vijftienjarige Maxo gedoopt tijdens een evangelisatieseminar. Natasha was zo blij! Maxo was de eerste in zijn gezin die adventist werd. Door zijn voorbeeld zijn vijftien familieleden, waaronder zijn moeder, nu ook adventisten.

Maxo is er blij mee dat Natasha haar zendingswerk heel serieus nam en hem wegwijs maakte in de Bijbel. Vandaag de dag studeert hij aan de University of the Southern Caribbean in Trinidad en Tobago. Hij wil graag predikant worden. In dit kwartaal wordt een deel van de dertiende

sabbatopbrengst gebruikt om een opleidingscentrum voor zendingen te openen op de campus van de universiteit.

Boze moeder

Haïti, 10 april

Maxo Dorlis (40)

Een jaar lang had de vijftienjarige Maxo zijn moeder wijsgemaakt dat hij op zaterdagochtend naar school ging in de hoofdstad van Haïti, Port-au-Prince. Maar eigenlijk ging hij naar een Adventkerk met Natasha, een vriendin van hem die dertien jaar was. Uiteindelijk besloot Maxo zijn leven aan Jezus te geven. Op een zondagochtend zou hij in de Caribische Zee worden gedoopt.

Terwijl Maxo zich voorbereidde om naar het strand te gaan, vroeg zijn moeder hem om met haar mee te gaan naar haar kerk. Vastberaden schudde Maxo zijn hoofd. Hij vertelde haar dat hij zich die ochtend zou laten dopen door een adventistische predikant. Moeder had een belangrijke functie in haar kerk en was woedend. 'Waarom wil je gedoopt worden?', vroeg ze ijzig. 'Je bent al christen.'

Maxo legde haar uit dat hij in de Bijbel over de sabbat van de zevende dag had gelezen, eerst door de Bijbel te bestuderen met Natasha en later door de Adventkerk te bezoeken. Moeder weigerde te luisteren. 'Neem één ding van mij aan!', schreeuwde ze. 'Als jij je laat dopen, betaal ik niet langer voor je school! Ik gooi je mijn huis uit!' Het deed Maxo veel pijn om zijn moeder zo te horen praten, maar hij wist zeker dat hij de juiste keuze maakte.

'Jezus zegt in de Bijbel, 'Al verlaten mijn vader en moeder mij, de HEER neemt mij liefdevol aan', zei hij. 'Al betaalt u mijn schoolkosten niet langer en geeft u me geen eten meer, ik weet dat God voor me zal zorgen.' 'De keuze is aan jou', zei moeder. 'Of je gaat op zondag met mij naar de kerk en ik betaal je studie. Of je gaat naar de kerk op zaterdag en ik betaal niets meer en je staat op straat.'

Maxo ging naar het strand en werd gedoopt met 200 andere mensen die ook het evangelisatieseminar in de Adventkerk hadden bezocht. Daarna keerde hij naar huis terug en verzamelde hij zijn spullen. Hij zou het huis verlaten, zoals zijn moeder hem had opgedragen. Terwijl hij met zijn koffer naar de deur liep, voelde hij dat er een hand op zijn schouder werd gelegd. 'Waarom gehoorzaamde je me niet, jongen?'

Maxo draaide zich om en zag dat zijn moeder huilde. 'Mama, laat me je vertellen wat ik over God heb geleerd', zei hij. De jongen en zijn moeder zaten op een bank in de woonkamer en Maxo opende zijn zwarte Bijbel. Vier uur lang bestudeerden ze samen de Bijbel. Moeders gezicht verzachtte terwijl ze las. 'Ik heb er zo'n spijt van dat ik zo boos werd', zei ze. 'Ik had er geen idee van wat je gelooft.'

Nu was het Maxo's beurt om sorry te zeggen. Hij gaf toe dat hij in het afgelopen jaar elke sabbat naar de Adventkerk was gegaan, terwijl hij haar had gezegd dat hij naar school ging. Zijn moeder was verbaasd. 'Hoe heb je het voor elkaar gekregen om zulke goede cijfers te halen, terwijl je niet naar school ging?', vroeg ze. Maxo legde uit dat hij thuis extra hard studeerde en op de een of andere manier altijd hoge cijfers had gehaald voor zijn toetsen. 'U ziet ook wel in dat God me enorm heeft gezegend, sinds ik de sabbat houd', zei hij.

Moeder wilde meer over de Bijbel weten en ze vroeg hem of ze de Bijbel de volgende dag weer samen konden bestuderen. Terwijl ze dagelijks in de Bijbel lazen, maakte Maxo haar net zo wegwijs in de Bijbel als Natasha dat bij hem had gedaan. Na een tijdje vroeg Maxo's dertienjarige broertje of hij met hen mee mocht doen. Ook een zestienjarige neef die bij hen inwoonde, sloot zich aan bij de kleine groep. Drie jaar lang bestudeerden ze de Bijbel bijna dagelijks. Toen liet Maxo's broer zich dopen. Een maand later werden zijn moeder en neef gedoopt. Inmiddels zijn twaalf andere familieleden ook gedoopt.

Een tandarts wordt een discipel

Trinidad en Tobago, 17 april

Magdalena (12)

De kleine Magdalena stond buiten een apotheek op haar vader te wachten. Elke middag haalde hij haar na school op in Sint Maarten, een stad in Trinidad en Tobago. Soms moest ze wel een uur tot anderhalf uur wachten voordat haar vader na zijn werk kwam en haar naar huis bracht. Ze zag zo veel mensen de apotheek in en uit gaan. Ze vroeg zich af of die mensen van Jezus hielden.

Ze wilde haar vader iets vragen toen ze op een middag de auto instapte. 'Een heleboel mensen bezoeken de apotheek', zei ze. 'Mag ik wat folders aan hen geven?' Er verscheen een brede glimlach op vaders gezicht. Het deed hem goed dat zijn dochter andere mensen over Jezus wilde vertellen. 'Tuurlijk, geen probleem', zei hij.

Vader vond een paar folders over de liefde van Jezus en Magdalena stopte ze in haar rugtas toen ze de volgende dag naar school ging. Na school bood ze de bezoekers van de apotheek de folders aan. 'Hallo, hoe gaat het met u?', zei ze dan. 'Mag ik deze folder over de liefde van Jezus aan u geven?'

Iedereen vond het goed. Niemand weigerde een folder aan te nemen. Toen vader haar op kwam pikken, vertelde ze hem blij dat ze alle folders had weggegeven. De dagen daarop nam Magdalena steeds een aantal folders mee. Toen de folders bijna op waren, kopieerde vader weer nieuwe via de printer bij hen thuis.

Na een tijdje merkte het meisje dat een tandarts elke middag langs de apotheek wandelde. Hij liep dan van en naar zijn eigen praktijk. Elke middag gaf ze hem een folder en elke keer nam hij de folder aan. Magdalena sprak met haar vader over de tandarts. 'Papa, denkt u dat ik hem kan vertellen over Jezus?', vroeg ze.

Vader kende de tandarts wel, omdat hij moeders tanden had behandeld. 'Tuurlijk, doen!', zei vader. De volgende dag wachtte Magdalena af wanneer de tandarts zou komen. En daar kwam hij. 'Kent u Jezus?', vroeg ze. De tandarts had die vraag niet zien aankomen. Hij had de folders die het meisje hem had gegeven niet gelezen. 'Ik heb over Jezus gehoord, maar ik geloof niet in Hem', zei de tandarts.

Het maakte Magdalena verdrietig toen ze dat hoorde. Ze wilde zo graag dat hij Jezus leerde kennen. 'Heeft u er tijd voor om naar een Bijbelverhaal te luisteren?', zei ze. De man kon het aanbod niet weigeren en nodigde het meisje uit om de volgende dag naar zijn praktijk te komen. Vader vond het goed dat ze ging. Hij zei dat hij haar na school niet bij de apotheek zou ophalen, maar bij de tandartsenpraktijk.

Die avond vroeg Magdalena aan haar vader of hij wist welke Bijbelverzen ze over Jezus kon delen. En ze had nog een vraag. 'De tandarts heeft geen Bijbel', zei ze. 'Mag ik hem er één geven?' Vader had nog een gloednieuwe zwarte Bijbel. De tandarts was overgelukkig toen Magdalena hem de volgende dag de Bijbel overhandigde.

De daaropvolgende maand ging Magdalena elke dag na school naar de tandartsenpraktijk. Zij en de tandarts lasen samen in de Bijbel en spraken met elkaar over de Bijbelverhalen die ze hadden gelezen. De tandarts begon in Jezus te geloven. Op een dag zei hij dat hij het doorhad; bij de schepping had God de sabbat van de zevende dag heilig verklaard. Magdalena nodigde hem uit om de volgende sabbat met haar naar de kerk te gaan. 'Ja, ik heb geen afspraken', zei hij. 'Ik ga mee.'

Blij vertelde Magdalena het nieuws aan haar vader toen hij haar ophaalde. 'Ik heb de tandarts uitgenodigd om met me mee te gaan naar de kerk en hij zei 'Ja'', deelde ze mee. De volgende sabbat reden Magdalena en haar ouders in de auto bij de tandarts langs om hem een lift te geven naar de kerk. Magdalena had niet blijer kunnen zijn. Vader was ook heel blij, evenals moeder. Maar vooral de tandarts glimlachte van oor tot oor.

'Uw dochter is geweldig', zei de tandarts tegen vader. 'Eerst wist ik niets over Jezus. Nu ken ik Hem'.

Magdalena is een zendelinge; ze deelt folders uit en vertelt de tandarts over Jezus. Haar vader, Maxo, is ook een zending omdat hij zijn eigen moeder en veertien andere familieleden tot Jezus bracht toen hij jong was.

Gestolen geld

Trinidad en Tobago, 24 april

Eddison Young (18)

Eddisons ogen werden zo groot als schoteltjes toen zijn vriend het geld uit zijn zak viste. Hij zag een 20-dollar biljet, drie 10-dollar biljetten en nog een hele stapel biljetten met een lagere waarde. Zijn vriend, Antonio, bezat 100 Trinidad en Tobago dollars, wat ongeveer hetzelfde is als 15 Amerikaanse dollars. 'Ik heb dit gestolen', zei Antonio met een brede glimlach. 'Ik wil iets kopen'.

De twee jongens, beide vijftien jaar oud, liepen aan de overkant van de straat waar ook de openbare school was in Bonaire, een stad in Trinidad en Tobago. Antonio keek met hongerige ogen naar de kraampjes langs de weg die gefrituurde kip, gebakken vis en taarten verkochten. Hij bleef staan en stopte 20 dollar in Eddisons handen. 'Wat wil je kopen?', zei hij. Eddison had behoorlijke honger en hij nam het geld maar al te graag aan. Toch zag geen enkel gerecht er echt lekker uit. 'Ik zie hier niets om te kopen', zei hij. 'Ik kijk wel in de buurt van mijn huis of ik iets te eten kan kopen'.

De volgende dag moest Eddison naar de kamer van zijn docent komen. 'Ik had het er net met Antonio over dat er gister iemand is geweest die 100 dollar uit de portemonnee van een meisje heeft gestolen', zei hij. 'Antonio zei me dat jij het geld hebt gestolen. Is dat waar?' Eddison wist niet wat hij hoorde. Hij vertelde zijn docent over het gesprek dat hij met Antonio had gevoerd en dat hij de 20 dollar had aangenomen. De docent was blij dat Eddison het geld niet had gestolen. 'Toch heb je zelf ook niet goed gehandeld toen je het gestolen geld in ontvangst nam', zei hij.

De volgende dag stond Eddison weer in het kantoor van de docent. Deze keer waren ook de directeur, zijn moeder, Antonio en Antonio's moeder aanwezig. 'Je bent een goed kind', zei de directeur tegen Eddison. 'Hoe heeft dit kunnen gebeuren?' 'Het spijt me zo', zei Eddison verdrietig. 'Ik zal het nooit meer doen.' De directeur liet weten dat Eddison zeven dagen van school zou worden geschorst, omdat hij gestolen geld had aangenomen. Antonio mocht een maand niet meer op school komen, omdat hij het geld had gestolen.

Beide jongens moesten het goedmaken met het meisje door het bedrag dat ze hadden gestolen in tweevoud terug te geven. Eddison leende 40 dollar van zijn moeder om aan het meisje te geven. Die avond belde Eddisons vader. Hij had gehoord dat Eddison van school was geschorst. Hij en moeder waren gescheiden en hij woonde in een andere stad. 'Ga toch eens naar de kerk', zei hij. 'Je hebt gelijk', gaf Eddison toe.

En hij meende het. Sinds zijn kindertijd was hij niet meer naar de kerk geweest. Hij ging na of er een kerk was in de buurt van zijn huis. De kerk moest op loopafstand zijn; hij wilde zijn moeder niet om geld vragen om met de bus te reizen. Toen realiseerde hij zich dat er een Adventkerk was, slechts 15 minuten lopen van zijn huis. De volgende sabbat ging hij ernaartoe en ontdekte hij dat iedereen heel vriendelijk en gastvrij was. De volgende sabbat en de sabbat daarop ging hij weer.

Er waren drie jaar voorbijgegaan toen er grote evangelisatiebijeenkomsten in de kerk werden georganiseerd. Eddison nodigde zijn familie uit om met hem mee te gaan en dat deden ze. Aan het einde van de bijeenkomsten werd Eddison met zijn moeder, oma, twaalfjarige broer, negenjarige zusje en een elfjarige neef gedoopt. 'Ik ben zo blij', zei Eddison. 'Nu vieren we samen de sabbat en houden we allemaal van God.'

Eddison gaat nu naar een adventistische middelbare school, de Caribbean Union College Secondary School, op de campus van de University of the Southern Caribbean. Hij is een echte zendeling omdat

hij zijn familie tot Jezus heeft gebracht. De University of the Southern Caribbean wil meer zendelingen opleiden. In dit kwartaal wordt een deel van de dertiende sabbatopbrengst dan ook gebruikt om een school voor zendelingen te openen op het terrein van de universiteit.

Reisbeveiliging

Trinidad en Tobago, 1 mei

Ethan (10)

Ethan's familie houdt ervan om op avontuur te gaan. Zo hebben Ethan en zijn ouders op een keer in zeven dagen de Trans-Siberische spoorlijn in Rusland afgereisd met de trein. Een andere keer huurden ze een camper en reisden ze drie weken lang door Australië. Toch is er één reis die plaatsvond in hun thuisland, Trinidad en Tobago, en voor altijd in Ethans geheugen gegrift staat.

Op een vroege zondagochtend stapte Ethan in de auto bij vader en moeder. Ze zouden naar het strand gaan van de Caribische Zee. Voordat hij het voertuig startte, bad vader. Dat deed het gezin altijd als ze op reis gingen. 'Hemelse Vader, we vragen om uw bescherming tijdens deze tocht', bad hij. 'Leid ons alstublieft op de weg naar het strand. Dank u.' Daarna vertrok het gezin.

Het was een aangenaam warme ochtend. Op het strand was het niet al te druk en Ethan spetterde er flink op los in het water. Rond de middag werd de zon steeds warmer en kwamen er steeds meer mensen op het strand. 'Laten we naar huis gaan', stelde moeder voor. Het gezin ging weer naar de auto. Vader zat achter het stuur, moeder zat naast hem. Ethan zat achter vader op de achterbank. Het gezin was vrolijk aan het praten terwijl ze op de beboste bergweg reden. Maar plotseling...

BAM!

Een vreselijke dreun deed de auto schudden. Het geluid van brekend glas en knarsend metaal weerkaatste door de lucht. De auto kwam hortend en stotend tot stilstand. Vader draaide zich om en keek naar Ethan. 'Ethan, gaat het goed met je?', vroeg hij. De jongen zat ongedeed op de achterbank. Hij had geen schrammetje. 'Ja, prima', antwoordde Ethan. 'Wat gebeurde er?' 'Er is iets op de auto gevallen', zei vader. Moeder gilte. Ze hoorde het gesprek tussen vader en Ethan niet. 'Gaat het goed met Ethan?', gilte ze. 'Hij is in orde', zei vader. 'Het gaat goed met hem'.

Al snel dromden er mensen om de auto. De een wilde een ambulance bellen. Een ander bood water aan. Ethan, vader en moeder stapten de auto uit. Ze waren niet gewond. 'Jullie hoeven geen ambulance te bellen', zei vader. 'We zijn in orde.' Ethan keek naar de auto. De voorruit was verbrijzeld en in de voorkant van de auto zat een enorme deuk. Voor de auto lag een grote boom. De boom was van een rotswand, hoog boven de weg, naar beneden gevallen en was op de auto beland. Nu lag de boom op de weg en blokkeerde het verkeer in beide richtingen.

Het was een wonder dat Ethan en zijn ouders nog in leven waren. Als de boom een paar seconden later naar beneden was gestort, zou hij op het dak van de auto, precies boven Ethan's hoofd, terecht zijn gekomen. 'Het is maar goed dat we om reisbescherming hebben gevraagd', zei Ethan. Vader en moeder waren het er helemaal mee eens. 'Dank U, Jezus', zei vader. 'Dank U, Jezus.'

Na die dag herinnert moeder Ethan er altijd aan dat het heel belangrijk is om te bidden voor een reis. 'Als je zijn hulp inschakelt, zal Hij je beschermen', legt ze uit. Vader heeft een deel van de boom bewaard als een aandenken aan Gods reisbeveiliging. Elke keer dat Ethan het deel van de boom ziet, denkt hij eraan dat God altijd bij hem is en dat hij dankbaar kan zijn voor zijn bescherming. Hij vindt het fijn om te bidden voordat zijn gezin op avontuur gaat. 'Lieve God, wees alstublieft bij ons op deze reis en beschermt U ons alstublieft', bidt hij. 'In Jezus' naam, amen'.

Ethan en zijn ouders, Leon en Corine, gaan naar de Universiteitskerk van de University of the Southern Caribbean in Trinidad en Tobago. Van het geld dat jullie drie jaar geleden tijdens de dertiende sabbat hebben gegeven, is een nieuwe Universiteitskerk gebouwd. Dank jullie wel voor

jullie geld tijdens de dertiende sabbat. Daardoor kan het goede nieuws over de hele wereld worden gebracht.

Een bolletje

Trinidad en Tobago, 8 mei

Matthais (10)

Matthais werd geboren in Port of Spain, de hoofdstad van Trinidad en Tobago. Vanaf zijn geboorte had hij wat sommige mensen ook wel 'een bolletje' noemen. Zijn navel stak uit. Toch zei de dokter dat het geen bolletje was. Matthais' darmen waren er de oorzaak van dat zijn navel niet hol was; ze drukten tegen de navel aan. 'Maak je geen zorgen', zei de arts. 'Ik vermoed dat het uit zichzelf zal genezen en dat het weg is tegen de tijd dat hij drie jaar wordt'. Toch raadde de dokter zijn vader en moeder aan om voorzichtig te zijn. Als de huid kapot ging, zou Matthais erg ziek worden. Moeder en vader wachtten af om te zien of de navel zich zou sluiten. Als die dat niet deed, moest Matthais een operatie ondergaan.

Één jaar ging voorbij. Twee jaar. Drie jaar. Matthais' navel veranderde niet. De arts deelde mee dat het tijd was voor een operatie. Het duurde nog drie jaar voordat de operatie kon plaatsvinden. Vader en moeder baden voor de ingreep. Kerkvrienden gingen op hun knieën. Matthais was bang toen zijn vader hem naar het ziekenhuis bracht voor de operatie. Hij wilde niet geopereerd worden. De dokter vroeg aan vader of de jongen verkouden was. 'Nee hoor, het gaat prima met hem', liet vader weten. 'Gelukkig', antwoordde de dokter. 'De operatie kan niet doorgaan als hij verkouden is'.

Matthais begon te hoesten in de wachtkamer. De dokter keek gealarmeerd toen hij de jongen hoorde. 'We opereren niet als hij verkouden is', zei hij weer. 'Hij is niet verkouden', merkte vader op. 'Hij is enkel bang voor de operatie'. De dokter schudde zijn hoofd. 'We kunnen geen risico nemen', zei hij. 'We gaan een andere datum plannen'. Matthais glimlachte opgelucht toen hij dat nieuws hoorde. Vader vond het niet leuk dat zijn zoon deed alsof hij verkouden was, maar hij wist ook hoe bang de jongen was. Hij zou hetzelfde hebben.

Vader en moeder bleven bidden. 'Geef Matthais alstublieft de kracht om de operatie te doorstaan', bad vader. Ook Matthais ging op zijn knieën. 'Lieve God, ik wil niet geopereerd worden', bad hij. Na een jaar, hij was toen zeven jaar oud, zei de dokter opnieuw dat het tijd was voor een operatie. Weer baden vader en moeder. Ook hun kerkvrienden gingen in gebed. Moeder bracht de jongen naar het ziekenhuis.

'Hoe heet je?', vroeg de arts. 'Matthais', antwoordde Matthais. 'Hoe oud ben je?', vroeg hij. 'Zeven', vertelde Matthais. 'Haal je goede cijfers op school?', vroeg de dokter weer. 'Allemaal tienen', liet Matthais weten. Moeder nam een foto van Matthais voordat de arts hem onder narcose bracht. Daarna ging ze naar de wachtkamer en bad. Toen Matthais wakker werd, lag hij op hetzelfde bed, maar in een andere kamer. Moeder stond bij het bed met een glimlach op haar gezicht. Ze zei hem dat hij nu in de uitslaapkamer was. 'Ik ben zo blij dat je je hebt laten opereren', verklaarde ze.

De arts liet hun weten dat de operatie geslaagd was. Toen het verband er na een paar weken af mocht, zag Matthais' navel er niet langer uit als een bolletje. Het was een normaal uitziende navel. Matthais' leven veranderde. Voor de operatie mocht hij niet rennen en springen. Anders zou hij zijn navel kunnen beschadigen. Nu is hij tien jaar oud en verslaat hij al zijn klasgenoten met rennen. Hij denkt aan de operatie terwijl hij rent en springt tijdens de schoolpauze. Dan blijft hij even staan om God te danken. 'Lieve God, dank U dat de operatie goed ging', bidt hij in stilte.

Matthais' moeder, Sylette, geeft les aan de University of the Southern Caribbean in Trinidad en Tobago. Met een deel van het geld dat de dertiende sabbatschool opbrengt, zal op de campus van de universiteit een opleidingscentrum voor zendelingen worden gebouwd.

Juniors geheim

Colombia, 15 mei

Junior (14)

Junior is nog maar veertien jaar oud, maar in zijn thuisland Colombia heeft hij zo'n vijftig mensen tot Jezus gebracht. Hoe dat kan? Juniors vader is een boer die cassave, rijst en maïs verbouwt. Zijn moeder is een naaister die jurken en sandalen maakt. Junior heeft twaalf broers en zussen. Hij is de jongste. Toen hij vijf jaar was, sloten zijn ouders zich aan bij de Adventkerk. Rond die tijd raakte de familieboerderij beschadigd door ernstige overstromingen. Daarom verhuisde het gezin naar hoger gelegen grond in het bergachtige dorp Floralito.

Daarvandaan moesten ze vier uur lopen om de meest nabijgelegen Adventkerk te bereiken. Vier maanden lang wandelden ze telkens op en neer, totdat Junior een idee kreeg. 'Papa, de kerk is zo ver weg', zei hij. 'Waarom nodigen we de burens niet uit om naar ons huis te komen?' Vader vond het een geweldig idee. 'Amen', riep hij. 'We kunnen hen ook uitnodigen om bij ons te blijven eten na de eredienst'. Samen met één van zijn broers klopte Junior op de deuren van hun burens. 'Goedemiddag', zei Junior. 'Zou u naar ons huis willen komen om God te aanbidden?'

Sommige burens stemden toe, andere niet. Toen een buurman weigerde, vertelde Junior hem dat er na de eredienst ook een lunch was. 'We hebben heel lekker eten', zei hij. 'Wat voor eten?', vroeg de man. Veel mensen in het dorp waren arm en dat jaar hadden ze weinig te eten door de slechte oogst. Junior somde het hele menu op. 'Mama gaat zelf volkoren brood bakken, *bollo* maïs, gewikkeld in maïsschillen, linzenpasteitjes, bonen en versnipperde handpalm en tomaten gekookt in citroensap', zei hij.

Die eerste sabbat bezochten zeven burens de eredienst en lunch. De volgende sabbat kwamen er zestien burens. Op de derde sabbat was het hele dorp, waar 32 mensen woonden, aanwezig. In de daaropvolgende zeven maanden lieten acht mensen zich dopen. Na een tijdje vond Juniors vader het te duur worden om zijn cassave, rijst en maïs naar de markt te vervoeren. Het gezin verhuisde daarom naar een ander dorp, Chalán. De loopafstand naar de kerk was nu een uur en moeder stelde voor dat ze een thuiskerk zouden openen in het huis van een buur.

Op de eerste sabbat kwamen drie gezinnen samen. Vader vroeg Junior of hij het aandurfde om de evangelisatiebijeenkomsten te houden. De jongen was zeven jaar en had zijn hart nog maar kort geleden aan Jezus gegeven. Hij zei dat hij het wel wilde proberen in de thuiskerk. Nadat ze zeven dagen lang allerlei lezingen hadden gegeven, lieten drie mensen zich dopen. Naarmate meer mensen de thuiskerk bezochten, besloten Junior en zijn broer dat ze de deuren af zouden lopen en burens uit zouden nodigen om Bijbelstudie te nemen.

Nadat één familie zijn deuren had geopend voor deze Bijbelstudies, werd het hele huishouden dat uit zes mensen bestond gedoopt. De thuiskerk groeide uit tot een volwaardige kerk en de eigenaar van het huis is nu ouderling in de kerk. Junior wilde nog meer doen en daarom begon hij op straat te prediken. De daaropvolgende vier maanden preekten Junior, een broer en zijn ouders iedere keer om de beurt. 23 mensen werden gedoopt. Toen hij merkte dat iedereen in het dorp bekend was met de adventboodschap, besloot vader naar een ander dorp te verhuizen, Turbo. Daar stuurde de tienjarige Junior drie evangelisatiecongressen en kinderbijeenkomsten aan, wat leidde tot zeventien dopelingen.

Het gezin woont nu in Mutatá, waar Junior twee evangelisatiereeksen heeft verzorgd die tot dertien dopelingen hebben geleid. 'Ik houd ervan om andere mensen over Jezus te vertellen', zei Junior. 'Ik hoop zo dat ik met een heleboel andere mensen naar de hemel mag gaan'.

Pestkoppen dopen

Colombia, 22 mei

Elina (10)

De tranen stroomden over haar wangen toen de zevenjarige Elina van school thuiskwam in Colombia. Terwijl ze haar handen uitstak, liet ze aan haar moeder zien dat haar handpalmen helemaal bedekt waren met zwart lood en rode stippen. Op school had een negenjarige jongen steeds met een scherp potlood in haar handen geprikt. De onderwijzeres wilde zich er niet mee bemoeien, Elina moest zichzelf maar verdedigen. 'Ik wil niet meer naar school', huilde Elina.

Moeder en vader zeiden tegen de lerares dat ze de jongen die Elina pestte een halt toe moest roepen, anders zouden ze naar de politie gaan. De jongen treiterde Elina niet meer. Maar op een dag schopten twee meisjes, die bevriend waren met de negenjarige jongen, in de buik van Elina. Weer namen vader en moeder contact op met de onderwijzeres. 'Elina moet leren zichzelf te verdedigen', bleef de lerares zeggen. Nu wilde Elina helemaal niet meer naar school.

Op een dag zei de onderwijzeres tegen alle leerlingen dat ze één stuk speelgoed mee moesten nemen voor een activiteit op school. Elina had haar baby pop bij zich. Twee andere meisjes, die ook bevriend waren met de negenjarige jongen, rukten de pop uit haar handen en sloegen hard op haar hoofd. Moeder besloot dat ze Elina naar een andere school zou laten overschrijven. Het meisje ging voortaan naar een openbare school in het dorp Janeiro. Toch hield het pesten niet op.

Een groep tienjarige jongens had al snel door dat Elina slim was en begonnen haar belachelijk te maken. De directeur ving hun woorden op en gaf hun een uitbrander. 'Waarom lachen jullie Elina uit?', vroeg hij de jongens. 'Ze heeft niets verkeerd gedaan'. 'Ze weet altijd alles', zei één van de jongens, alsof dat iets slechts was. Elina speelde niet langer met de andere kinderen. Ze was liever alleen. Toch had ze één vriendin, een meisje dat Shaila heette.

Moeder had een idee. 'Laten we een paar kinderen uitnodigen', zei ze tegen Elina. 'Zij kunnen dan naar ons huis komen en naar jou luisteren terwijl je Bijbelverhalen vertelt'. Elina hield van Bijbelverhalen en ze nodigde haar enige vriendin, Shaila, uit om die vrijdag om 17u naar haar toe te komen. Ze zei er niets over tegen Elina, maar Shaila nodigde de gemene jongens ook uit om te komen.

Op de eerste vrijdag luisterden twaalf kinderen naar Elina, terwijl ze het verhaal van David en Goliath vertelde. Na afloop maakte haar moeder empanada's voor de kinderen en kregen ze palmsap. Alle kinderen genoten en wilden weer komen. De volgende vrijdag waren dezelfde twaalf kinderen opnieuw aanwezig en hadden ze nog vier vrienden meegebracht.

Al snel kwamen er elke vrijdag wel dertig kinderen naar het huis van Elina om haar Bijbelverhalen te horen vertellen. In drie maanden tijd gaven tien kinderen hun hart aan Jezus en werden ze gedoopt. Bij die dopelingen hoorden ook vier van de jongens die Elina's slimheid belachelijk hadden gemaakt. Ze waren niet langer gemeen tegen haar. Ze waren nu haar vrienden. De moeder van één van de kinderen liet zich ook dopen.

Elina is nu tien jaar oud en elke vrijdagavond vertelt ze Bijbelverhalen aan een kleine groep kinderen in haar huis in Colombia. Ze maakt zich geen zorgen meer over pestkoppen. In plaats daarvan denkt ze er steeds over na hoe ze haar liefde voor Jezus kan delen. 'Ik wil mensen tot Jezus brengen', zei ze. 'En niet omdat ik dan zelf zo geweldig ben, maar omdat Hij geweldig is'.

Een jongen als predikant

Colombia, 29 mei

Gabriel (12)

Toen Gabriel zes jaar was, zag hij dat er een paar oudere kinderen waren die predikten in zijn kerk in Necocli, Colombia. Hij vond het fijn om hen te horen spreken over Jezus en hij vroeg zich af hoe het zou zijn om dat zelf ook te doen.

Op een keer ging hij na een preek op sabbat naar zijn moeder. 'Ik wil ook prediken', zei hij. 'Ik wil weten hoe het is om voor heel veel mensen te spreken'. Moeder was verbaasd, al deed het haar ook erg goed om dit van hem te horen. 'Ik zal het aan de predikant vragen', zei ze. Het idee dat hij zou mogen preken, maakte Gabriel blij.

Moeder nam meteen contact op met de predikant en hij zei haar dat hij erover na zou denken. Terwijl de predikant dat deed, besloot Gabriel zijn eerste preek voor te bereiden. Het verhaal over hoe God de wereld had geschapen, was zijn favoriet en vooral het deel dat God de zevende dag gezegend had en het tot de heilige sabbat had gemaakt. De schepping zou het onderwerp van zijn preek worden.

Hij kon nog niet zo goed lezen. Daarom vroeg hij aan moeder of zij het scheppingsverhaal in Genesis 1 en 2 wilde voorlezen. Daarna kwam hij een door adventisten gemaakte tekenfilm over de schepping tegen en hij bekeek hem. Terwijl hij de beslissing van de predikant afwachtte, leek het hem steeds leuker om de preek te geven die hij aan het voorbereiden was. Elke dag werkte hij eraan.

Na drie maanden vroeg vader aan de predikant of Gabriel de volgende woensdag tijdens de gebedsbijeenkomst zou mogen spreken. 'Ik sta ingeroosterd', zei vader. 'Mag ik de beurt aan Gabriel geven?' De predikant stemde toe en vader vertelde het goede nieuws aan Gabriel. 'De dag waarop je zo lang hebt gewacht, is eindelijk daar!', zei hij. 'Volgende week woensdag sta jij bij de preekstoel!'

Gabriel was dolgelukkig. 'God heeft hiervoor gezorgd', zei hij. Gabriel deed een mooie trui aan en kwam bij de kerk aan met een klein notitieblok waarin hij zijn aantekeningen voor de preek had geschreven. De gemeente, die uit 25 mensen bestond, keek verbaasd toe toen vader een groot betonblok bij het kansel plaatste. Ook hadden ze niet gedacht dat Gabriel op het betonblok zou gaan staan om te prediken.

Gabriel was best nerveus toen hij voor al die mensen stond, maar hij was ook heel blij. De gemeente luisterde aandachtig. Voordat Gabriel er erg in had, was zijn preek van dertig minuten voorbij. Hij was niet langer zenuwachtig en hij had best nog wel een tijdje door willen gaan. De mensen verlieten de gebedsbijeenkomst, terwijl ze God dankten voor de preek van de jonge jongen.

Gabriel wilde graag nog een keer spreken en zijn ouders gingen weer naar de predikant. Terwijl Gabriel afwachtte wat hij zou beslissen, bereidde hij een preek voor over Jona en de grote vis. Een paar maanden later gaf hij ook deze preek tijdens een bijeenkomst op een doordeweekse avond.

Gabriel is nu twaalf jaar en de predikanten in zijn geboorteplaats hebben hem de bijnaam 'Preekjongen' gegeven. Één keer in de twee maanden preekt hij in de drie kerken van de stad. De ene keer spreekt hij doordeweeks. De andere keer verzorgt hij op vrijdagavond of sabbat de preek voor de padvinderij. De kinderen zijn behoorlijk onder de indruk van zijn preken. Ze hopen God net zo goed te leren kennen als Gabriel dat doet en sommige kinderen zouden willen dat ze net zo konden spreken als hij. Acht kinderen hebben zich laten dopen door zijn preken. 'Ik houd ervan om te preken. Daardoor veranderen levens tot Gods eer', zei Gabriel.

Gabriel is een echte zending, omdat hij over Jezus spreekt. Een deel van de dertiende sabbatgaven wordt dit kwartaal gebruikt om andere zendingen op te leiden aan de Colombia Adventist University in Gabriels thuisland, Colombia.

Geduldig volhouden

Colombia, 5 juni

Alejandro (10)

Op een morgen werd de driejarige Alejandro huilend wakker in zijn bed in Santa Marta, Colombia. 'Waaaaaa!', riep hij. Moeder kwam aanrennen. 'Wat is er?', vroeg ze. Alejandro zei haar dat hij een enge droom had gehad. 'Mama, ik droomde dat u verloren zou gaan in een zee van vuur en zwavel', vertelde de kleine jongen. Moeder stond paf. Ze had nooit aan Alejandro verteld dat goddeloze mensen, volgens de Bijbel, in een poel van vuur terecht zullen komen na Jezus' tweede komst.

'Hoe kan je het over een zee van vuur hebben, terwijl we het er nooit over hebben gehad?', vroeg ze. Alejandro zei dat hij de poel van vuur in zijn droom had gezien. Deze droom kwam telkens terug en iedere keer werd hij huilend wakker. Op een dag ging de jongen met een ongewone vraag naar zijn moeder. 'Mama, ik wil naar de kerk', zei hij. Moeder was opgegroeid in een adventistisch gezin, maar ze was al heel lang niet meer naar de kerk gegaan. Ze had er geen idee van waar Alejandro over de kerk had gehoord en ze wilde er helemaal niet naartoe.

'Doe niet zo irritant', zei hij. 'Waaaaa!', huilde Alejandro. Hij ging naar zijn kamer, waar hij bleef snikken. Toen al zijn tranen op waren, ging hij weer naar moeder. 'Mama, ik wil naar de kerk', zei hij. Moeder vond het maar niks. 'Hou op! Ik wil niet naar de kerk!', zei ze. 'Waaaaaa'. Zo ging het elke dag. Uiteindelijk nam moeder de jongen op sabbat mee naar een Adventkerk. Alejandro was overgelukkig en smeekte haar de volgende sabbat om weer te gaan. En dat deed moeder.

Na een tijdje kwam hij te weten dat de kerk ook doordeweeks bij elkaar kwam en hij smeekte haar om te mogen gaan. Op zondag-, donderdag- en vrijdagavonden bezocht moeder de gebedsbijeenkomsten met hem, maar ook dat was niet genoeg. 'Zijn er nog meer dagen waarop we kunnen gaan?', smeekte hij. Na een paar maanden verhuisde Alejandro met moeder, vader en zijn oudere broer naar een andere stad, Cartagena. En weer nam moeder Alejandro mee naar alle kerkactiviteiten.

Kort voor zijn vierde verjaardag had Alejandro een bijzondere mededeling. 'Mama, ik wil gedoopt worden', zei hij. Zijn moeder sprak met de kerkleiders. 'Nee', reageerde de predikant. 'Hij is te jong'. Maar Alejandro bleef volhouden; hij wilde zich laten dopen. Hij wilde zijn hart aan Jezus geven. Moeder ging weer naar de predikant en drong er bij hem op aan haar zoon te dopen. 'Ik doop Alejandro alleen als jij belooft dat je hem als adventistische jongen op zal voeden', zei de predikant. Moeder beloofde het en tot Alejandro's vreugde werd hij gedoopt.

Daarna kreeg hij een ander idee. Hij vond het fijn om te luisteren naar de predikanten in de kerk en hij wilde ook over Jezus spreken. 'Mama', zei hij. 'Ik wil net zo zijn als zij. Ik wil een kind-predikant zijn.' Moeder vond een paar boeken die uitlegden hoe je mensen over de Bijbel kan leren en ze las ze voor aan Alejandro. Hij begon te prediken.

Op een dag verklaarde Alejandro dat het zijn wens was dat moeder zich zou laten dopen. Hij hoopte dat zijn twintigjarige broer en vader dezelfde beslissing zouden nemen. En weet je wat er gebeurde? Uiteindelijk gaven zijn moeder, vader en grote broer hun hart aan Jezus. Alejandro is er ontzettend blij mee! Zijn geduldige wachten was niet voor niets geweest. Hij had zijn hele familie tot Jezus gebracht.

Bidden tijdens de pauze

Mexico, 12 juni

Angie (17)

In Tacotalpa, Mexico, riep Angies oudere broer Elmer alle pubers naar de grote zaal. De eredienst op sabbat was net afgelopen. 'Ik heb een idee', zei Elmer. 'Op maandag moeten we weer naar school. Laten we één keer per week een gebedsgroep houden tijdens de pauze'. Angie vond het een fijn idee dat ze zou kunnen bidden, zingen en over Jezus zou kunnen praten tijdens de pauze van 45 minuten op de openbare middelbare school waar zij en haar broer naartoe gingen. Elmer zat in het laatste jaar van de middelbare school, zij moest nog twee klassen.

Ondanks dat was ze nerveus; hoe zouden haar kerkvrienden reageren? Terwijl ze rondkeek en op hun antwoorden wachtte, riep een meisje uit, 'Dat is een gaaf idee! Laten we die gebedsgroep elke dag houden!' Tien leerlingen spraken af dat ze dagelijks bij elkaar zouden komen om te bidden. 'En nodig iedereen in jullie klas er ook voor uit!', zei Elmer.

Op maandag stonden achttien leerlingen tijdens de pauze bij elkaar in de grote schooltuin die omringd werd door klaslokalen. Vijf leerlingen kwamen uit andere adventkerken, drie leerlingen waren geen adventisten. De groep zong een lied en bad, waarna Elmer een verhaal voorlas uit een gelovig boek voor jonge mensen. Vervolgens stelde hij een aantal vragen over het verhaal. De leerlingen zongen nog een lied en sloten hun bijeenkomst af met gebed.

Andere leerlingen hadden door dat er iets gaande was en liepen langs om te horen waar het over ging. De volgende dag bestond de gebedsgroep uit 22 leerlingen. De onderwijzers bespraken de gebedsgroep ook en het duurde niet lang voordat de directeur erover hoorde. Hij vond het maar niks. Hij zei tegen Elmer dat hij hem in zijn kantoor verwachtte. 'Die gebedsgroep op school is verleden tijd', deelde hij mee.

Elmer gaf dit door aan de andere adventistische leerlingen, maar ze waren niet van plan er een punt achter te zetten. Ze bespraken het met hun ouders en baden. Ze bestudeerden zelfs de wet en zagen dat het verboden was voor studenten om tijdens de pauze in een groep te bidden. De leerlingen vonden het onprettig om de directeur niet te gehoorzamen. Ze besloten dat ze de heilige Geest zouden vragen om het hart van de directeur te veranderen.

Een aantal weken gingen voorbij en de tijd van hun jaarlijkse uitdaging bij de padvinderij was bijna aangebroken. Padvindders krijgen dan de opdracht om een week lang dagelijks hun gele sjaals te dragen en om iedereen te vertellen dat ze christenen zijn. Dapper vroeg Elmer aan de directeur of de adventistische studenten hun padvinderssjaals naar school mochten dragen. De directeur werd er stil van.

Nadat hij even had nagedacht, vroeg hij: 'Waarom willen jullie dat doen?' 'We vieren dat we padvindders zijn en de leiders van de adventkerk hebben ons opgedragen om onze sjaals te dragen', legde Elmer uit. Het verbaasde de leerlingen, maar de directeur gaf hun zijn toestemming. En daar bleef het niet bij. Aan het einde van de week van de padvinderij liet de directeur de leerlingen weten dat hun gebedsgroep tijdens de pauze mocht samenkomen.

Die pauze dankten Angie, haar broer Elmer en andere adventistische studenten God dat Hij hun gebeden had verhoord. 'Dank U dat U aan de harten van de leerlingen, de directeur, de onderwijzers en vooral aan mijn hart heeft gewerkt', bad Angie.

Muziek maken voor Jezus

Mexico, 19 juni

Miguel (11)

Miguel had geen zin in zijn huiswerk. Toen hij 's middags kort na half twee thuiskwam uit school, dacht hij bij zichzelf: 'Ik heb nog de hele middag en avond om wiskunde en scheikunde te maken en te lezen wat ik moet lezen.' Eerst ging hij lunchen. Ze aten juist zijn lievelingsgerecht: spaghetti met rode tomatensaus en vegetarische gehaktballen. Ook de salade met tomaten, komkommers en spinazie vond hij lekker. Na de lunch herinnerde moeder hem aan zijn huiswerk: 'Miguel, kom op, ga je huiswerk eens doen', zei ze. Miguel keek beteuterd. 'Later mam', klonk het.

Hij ging naar zijn kamer en haalde zijn verzameling plastic dinosaurussen tevoorschijn. Hij zou ze zo neerzetten dat het leek alsof ze in gevecht waren. Toen het spel hem begon te vervelen, deed hij de televisie aan en keek hij tekenfilmpjes. Toen ook dat hem begon te vervelen, pakte hij de telefoon van zijn moeder en zocht hij op YouTube naar filmpjes waarin ze dinosaurussen van klei maakten. Voordat hij er erg in had, ging de zon al onder. Zijn moeder was boos. 'Miguel, kom hier', riep ze. 'Je moet je huiswerk maken'. Miguel pakte zijn rugtas en liep tergend langzaam naar de eetkamer. 'Ik kom, ik kom al', zei hij.

Moeder zat naast hem terwijl hij zijn huiswerk maakte. Ze wilde er zeker van zijn dat hij deed wat hij moest doen. Elke dag was het weer hetzelfde liedje. Moeder wist niet goed hoe ze ervoor kon zorgen dat Miguel uit zichzelf zijn huiswerk zou maken.

Op een dag hoorde Miguel over de muziekinstrumenten van de Vakantie-Bijbelschool en hij zei tegen zijn moeder dat hij graag christelijke muziek zou willen spelen op een viool. Moeder kwam in contact met een jonge muziekleraar die net was afgestudeerd van de *Montemorelos University* en vroeg hem of hij bereid was om Miguel vioolles te geven. Tot ze besepte: 'Waarom zou ik alleen Miguel opgeven voor muziekles? Alle kinderen in de kerk kunnen les krijgen – en hetzelfde geldt voor hun vrienden die nog nooit over Jezus hebben gehoord!'

In de kerk organiseerde moeder muzieklessen voor Miguel en de andere kinderen. Ze begon met een kleine groep, maar hoe meer kinderen en ouders erover hoorden, hoe meer aanmeldingen ze kreeg. Na een jaar speelde Miguel op de viool om speciale muziekkuitvoeringen te geven in de kerk. Andere kinderen zagen hem spelen en wilden zijn voorbeeld volgen. Al snel kwamen 45 kinderen elke donderdag en vrijdag naar de kerk om op de viool, gitaar, blokfluit, bellen, fluit en piano te leren spelen.

Miguel vindt het heerlijk om viool te spelen. Als hij nu thuiskomt van school, eet hij zijn lunch, brengt meteen de vieze borden naar de keuken en veegt hij de tafel schoon. Moeder hoeft hem niet langer aan zijn huiswerk te herinneren. Hij wil zijn huiswerk doen zodat hij op zijn viool kan spelen. Als hij zijn huiswerk heeft gemaakt, gaat hij naar de woonkamer en speelt hij op zijn viool. Hij houdt ervan om liedjes uit de kerkbundel te spelen, vooral het lied 'K heb liever mijn Jezus'. Als er tijd voor is, speelt hij vlak voor het slapengaan met zijn dino's.

Moeder verbaast zich over de veranderingen in Miguel. Hij kijkt geen televisie meer en pakt haar telefoon niet langer om naar video's te staren. Hij speelt geen videospelletjes en brengt ook geen tijd meer door op het Internet. Hoe dat komt? Hij heeft er geen tijd voor. Op donderdag en vrijdag heeft hij vioolles en er is heel wat tijd voor nodig om op de viool te kunnen spelen. Miguel mist zijn oude leven niet. 'In mijn leven wil ik mijn tijd niet verknoeien door steeds videospelletjes te spelen', zei hij. 'Ik wil de HEER dienen'.

Het leven is een cadeau

Dertiende sabbat, 26 juni

Adrian (15)

In Montemorelos, Mexico, wilde de meester van de sabbatschool iets heel belangrijks tegen zijn klas zeggen. 'Ik ken een jongen met wie het niet goed gaat', zei hij. 'Laten we deze middag naar zijn huis gaan om met hem te bidden en hem een cadeau te geven'. De meester dacht dat er misschien een paar kinderen zouden zijn die op de afgesproken tijd bij de *Los Sabinos Adventkerk* stonden. Hij kwam aan met een plastic zak, gevuld met ingeblikt voedsel en chilipepers, om de inhoud namens de hele klas als cadeau te geven.

Tot zijn grote verbazing stonden alle vijftien kinderen in zijn klas al op hem te wachten en elk van hen had een cadeautje bij zich. Sommigen hadden aan toiletpapier en zeep gedacht. Anderen brachten bonen, rijst, suiker en zout. In twee auto's reden de kinderen naar het kleine huis. Het huis bestond maar uit één kamer waarin twee bedden stonden. De vijftienjarige Adrian zat op één van de bedden. Zijn krukken stonden tegen de muur. De vader van Adrian en zijn zevenjarige broertje sliepen op het andere bed.

In de kamer stond ook een tweepits fornuis en een kleine koelkast. Alle vijftien kinderen liepen de kamer in en gingen om Adrians bed staan. De twaalfjarige Eli opende zijn Bijbel en las Psalm 23 voor, 'De HEER is mijn Herder, het ontbreekt mij aan niets', las Eli. Adrian had er weinig zin in om naar de Bijbel te luisteren. Hij had MS en, al was hij nog maar vijftien jaar, hij had ook al een paar hartaanvallen gehad. Hij maakte zich zorgen om zijn gezondheid.

Desondanks trokken de woorden van de psalm zijn aandacht. 'Al gaat mijn weg door een donker dal, ik vrees geen gevaar, want U bent bij mij', las Eli. Een verlangen kwam in Adrians hart op om meer over God te leren. De kinderen zongen een lied over God en de meester bad voor Adrian. 'Dank u, God, dat we Adrian hebben leren kennen', zei hij. 'Zegent u Adrian alstublieft, zijn familie en zijn leven.' De leraar bood Adrian aan dat hij hem elke sabbat naar de kerk zou brengen. 'Wat een geweldig idee!', riep de jongen uit. 'Ik zou dat heel fijn vinden!'.

De kinderen stapten weer in de twee auto's en reden terug naar de kerk. Onderweg zeiden ze niets tegen elkaar. Allemaal dachten ze eraan wat een mooie huizen ze hadden en hoe gezond ze waren. Ze schaamden zich dat ze bij hun ouders klaagden om kleine dingen, dat ze bijvoorbeeld geen mooie diadeem of speelgoedauto hadden.

De volgende sabbat haalde de meester Adrian op en bracht hij hem naar de kerk. Meteen voelde de jongen zich thuis. De mensen verwelkomden hem vriendelijk en hij had er plezier in om naar de Bijbelverhalen te luisteren. Terwijl de weken verstreken, leerde hij steeds meer over God. Hij hield vooral van het verhaal over Job, die heel veel moest meemaken en toch in God bleef geloven. Hij wilde als Job zijn.

Op een zeker moment ging Adrian alweer drie maanden naar de kerk. Soms kwamen de kinderen van de Sabbatschoolklas hem thuis opzoeken. Op een dag werd de meester gebeld door Adrians vader. 'Ik heb geweldig nieuws', zei hij. 'Maar ik mag niets verklappen. Één minuut.' Hij gaf zijn telefoon aan Adrian. 'Ik heb zitten denken', zei Adrian. 'Ik wil me laten dopen. Wat vindt u daarvan?' 'Beter nieuws is er niet!', riep de meester uit. 'Dat is de beste keuze die je ooit kan maken!' Hij beloofde dat hij de doopdienst zou regelen.

Adrian gaf de telefoon weer terug aan zijn vader. 'Mijn zoon is dapperder dan ik', zei vader en zijn stem brak. 'Ik heb het nooit aangedurfd om me te laten dopen'. De kinderen van de sabbatschoolklas waren ontzettend blij toen ze hoorden dat Adrian zijn hart aan Jezus wilde geven. Nadat hij Bijbellessen had gevolgd, werd Adrian gedoopt terwijl de kinderen van de sabbatschoolklas blij toekeken. De jongens filmde de doop zodat ze de opname aan Adrian konden geven.

Adrian is de eerste en enige adventist in zijn familie en hij bidt ervoor dat vader, die zijn geld verdient met het poetsen van schoenen, zich op een dag zal laten dopen. 'Ik heb de juiste beslissing genomen toen ik me liet dopen. Alleen met God heb ik het idee dat ik echt leef', zei Adrian.

De kinderen van de sabbatschoolklas zijn echte zendingen omdat ze aan Adrian over Jezus hebben verteld. Nu is Adrian een echte zending omdat hij voor zijn vader bidt. In dit kwartaal wordt het geld van de dertiende sabbat gebruikt om een opleidingscentrum voor zendingen te openen bij de Montemorelos University, niet ver van Adrians woonplaats in Mexico.

Dank jullie wel dat jullie zoveel willen geven deze dertiende sabbat. Van jullie geld kunnen studenten tot zendingen worden opgeleid aan de Montemorelos University en aan twaalf andere universiteiten en hogescholen in de Inter-Amerikaanse Divisie.